DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 10 mars 2011 *

I mål C-85/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Tribunal Supremo (Spanien) genom beslut av den 19 januari 2010, som inkom till domstolen den 12 februari 2010, i målet

Telefónica Móviles España SA

mot

Administración del Estado,

Secretaría de Estado de Telecomunicaciones,

meddelar

* Rättegångsspråk: spanska.

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna D. Šváby, E. Juhász, G. Arestis och T. von Danwitz (referent),

generaladvokat: N. Jääskinen,
justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 20 januari 2011,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Telefónica Móviles España SA, genom M. Lanchares Perlado, Procurador, biträdd av J. Garciá Muñoz och A. Moreno Rebollo, abogados,

— Spaniens regering, genom J.M. Rodríguez Cárcamo, i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom L. Lozano Palacios, C. Vrignon och G. Braun, samtliga i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 11.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den 10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet (EGT L 117, s. 15).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan å ena sidan Telefónica Móviles España SA (nedan kallat Telefónica Móviles) och å andra sidan Administración del Estado och Secretaría de Estado de Telecomunicaciones. Målet rör ett besked om uppbörd för perioden den 1 november–31 december 2001 rörande betalningen av en avgift för den radiospektrumanvändning som är nödvändig för att tillhandahålla telekommunikationstjänster.

Tillämpliga bestämmelser

Unionslagstiftningen

Direktiv 97/13

3 Av skäl 1 i direktiv 97/13 framgår att detta syftar till en ”fullständig avreglering av teletjänster och infrastrukturer för telekommunikation senast den 1 januari 1998 med möjlighet till en övergångsperiod för vissa medlemsstater”.

4 Enligt skäl 3 i direktivet bör ”[g]emensamma ramar … fastställas för allmän auktorisation och individuella tillstånd som medlemsstaterna beviljar på teletjänstområdet”.

5 Enligt skäl 4 i direktiv 97/13 är det ”nödvändigt att knyta villkor till auktorisation” ”[f]ör att mål av intresse till gagn för teleanvändarna ska kunna uppnås”. Vidare följer av detta skäl att regleringsordningen på telekommunikationsområdet ”bör ta hänsyn till behovet av att underlätta införandet av nya tjänster samt en bred tillämpning av tekniska förbättringar”.

6 Enligt skäl 5 i direktivet kommer ”[d]etta direktiv … därför att, som ett led i utvecklingen av informationssamhället, i hög grad bidra till att nya operatörer får tillgång till marknaden”.

7 I skäl 12 i direktiv 97/13 anges att ”[k]riterierna för de avgifter eller kostnader som tas ut av företag som en del av auktorisationsförfarandena skall vara objektiva, icke-diskriminerande och genomblickbara”.

8 När det gäller begränsningen av antalet individuella tillstånd föreskrivs följande i artikel 10.1 i direktivet:

”Medlemsstaterna får begränsa antalet individuella tillstånd för alla typer av teletjänster och för etablering och/eller drift av infrastruktur för telekommunikation endast i den utsträckning som det är nödvändigt för att säkerställa att radiofrekvenserna utnyttjas effektivt, eller så länge som det behövs för att göra ett tillräckligt antal nummer tillgängliga i enlighet med gemenskapslagstiftningen.”

9 När det gäller avgifter och kostnader för individuella tillstånd föreskrivs följande i artikel 11 i direktiv 97/13:

”1. Medlemsstaterna skall säkerställa att de avgifter som tas ut av företag som en del av auktorisationsförfarandena endast är avsedda att täcka administrativa kostnader i samband med utfärdande, handläggning, kontroll och tillsyn av de tillämpliga individuella tillstånden. Avgifterna för individuella tillstånd skall stå i rimlig proportion till

det utförda arbetet och offentliggöras på ett lämpligt och tillräckligt specificerat sätt, så att denna information är lätt tillgänglig.

2. Trots vad som anges i punkt 1 får medlemsstaterna, när det gäller användning av knappa resurser, tillåta sina nationella regleringsmyndigheter att införa avgifter som avspeglar behovet av att säkerställa ett optimalt utnyttjande av dessa resurser. Avgifterna skall vara icke-diskriminerande och särskild hänsyn skall tas till behovet av att främja utvecklingen av innovativa tjänster och konkurrens."

Direktiv 2002/20/EG

10 I skäl 32 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektiv) (EGT L 108, s. 21) anges följande:

"Utöver de administrativa avgifterna kan avgifter för nyttjanderätter tas ut för användningen av radiofrekvenser och nummer för att säkerställa att dessa resurser används på ett optimalt sätt. Sådana avgifter bör inte hindra utvecklingen av innovativa tjänster och konkurrens på marknaden. Detta direktiv påverkar inte det ändamål för vilket avgifter för nyttjanderätter används. Sådana avgifter får exempelvis användas för att finansiera verksamhet vid de nationella regleringsmyndigheterna som inte kan täckas av administrativa avgifter. …"

Den nationella lagstiftningen

11 När det gäller avgiften för radiospektrumanvändning föreskrivs följande i artikel 73 i allmän lag nr 11/1998 om telekommunikationer (Ley 11/1998 General de las Telecomunicaciones) av den 24 april 1998 (BOE nr 99, av den 25 april 1998, s. 13909, nedan kallad lag nr 11/1998), i dess ursprungliga lydelse:

”1. För tilldelning av en frekvens inom det allmänna radiospektrumet till förmån för en eller flera personer eller organ ska en årlig avgift erläggas i enlighet med de villkor som fastställs i denna artikel. Avgiften ska användas för att finansiera forskning och utbildning inom telekommunikationsområdet samt för att fullgöra de skyldigheter att tillhandahålla allmännyttiga tjänster som föreskrivs i artiklarna 40 och 42 i denna lag.

Fastställandet av avgiftens storlek ska göras på grundval av marknadsvärdet på användningen av den tilldelade frekvensen och den avkastning som den som tilldelats frekvensen kan erhålla.

När detta marknadsvärde och den eventuella avkastning som kan erhållas av den som tilldelats frekvensen fastställs, ska bland annat följande parametrar beaktas:

1) Utnyttjandegraden och trafikmängden på de olika frekvensbanden i förhållande till olika geografiska områden.

2) Den typ av tjänst för vilken frekvensen har tilldelats och i synnerhet om den innebär skyldighet att tillhandahålla sådana allmännyttiga tjänster som anges i avdelning III.

3) Det frekvensband eller det underfrekvensband som tilldelats inom spektrumet.

4) Den utrustning och den teknik som används.

5) Det ekonomiska värde som blir följden av utnyttjandet eller användningen av det tilldelade frekvensutrymmet.

2. Avgiftens storlek räknas fram genom att antalet radiospektrumanvändningsenheter multipliceras med det värde som fastställs för varje enhet. Inom öområden bestäms den yta som ska användas vid beräkningen av det utnyttjade antalet radiospektrumanvändningsenheter för att fastställa den tillämpliga avgiften med undantagande av den outnyttjade täckningen i havsområdet. För tillämpning av denna punkt avses med radiospektrumanvändningsenhet en konventionell måttenhet baserad på ett faktiskt eller potentiellt ianspråktagande under ett år av en bandbredd på en kilohertz inom ett område på en kvadratkilometer.

3. Värdet på ovanstående parametrar ska fastställas genom ett beslut av ministeriet i enlighet med artikel 16, utom i de fall då antalet tillstånd är begränsat i den mening som avses i artiklarna 20 och 21. I sådana fall ska fastställandet ske genom ministeriebeslut om godkännande av kravspecifikationen för upphandlingen i fråga.

...

8. De avgifter som regleras i denna artikel är avsedda att täcka de kostnader som uppkommer i samband med tillämpningen av tillståndsbestämmelserna enligt denna lag när de avgifter och kostnader som avses i artiklarna 71, 72 respektive 74 är otillräckliga."

12 I enlighet med artikel 73.3 i lag nr 11/1998 fastställdes i bilaga II till det beslut som fattades av ministern för infrastruktur den 22 september 1998, vilket innehåller bestämmelserna om individuella tillstånd för telekommunikationstjänster och nät samt de villkor som tillståndshavarna måste uppfylla, de fem parametrar som ligger till grund för avgiften enligt artikel 73.1. Dessa parametrar gavs benämningarna koefficient C1–C5 och respektive koefficient åsattes ett värde. Radiospektrumanvändningsenheterna fastställdes således till 0,0544 ESP, vilket motsvarar 0,000327 euro.

13 Artikel 73 i lag nr 11/1998 fick en ny lydelse genom artikel 14 i lag 14/2000 om vissa skatterättsliga, förvaltningsrättsliga och socialrättsliga åtgärder (Ley 14/2000, de Medidas fiscales, administrativas y del orden social), av den 29 december 2000 (BOE nr 313 av den 30 december 2000, s. 46631). Härigenom upphävdes bland annat den andra meningen i artikel 73.1 första stycket samt artikel 73.8. Vidare ändrades artikel 73.3 på så sätt att värdet på de fem parametrarna som ligger till grund för avgiften skulle fastställas enligt lagen om statens allmänna budget.

14 I enlighet med sistnämnda bestämmelse fastställdes i artikel 66 i lag 13/2000 om statens allmänna budget för år 2001 (Ley 13/2000 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2001), av den 28 december 2000 (BOE nr 312 av den 29 december 2000, s. 46513), värdet på dessa parametrar för år 2001. Detta innebar en höjning av den avgift som utgick för år 2001 för radiospektrumanvändning avseende system som använder digital telefoni av andra generationen (GSM och DCS-1800) i förhållande till avgiften för år 2000, medan avgiften för radiospektrumanvändning avseende analog teknik förblev oförändrad.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

15 Telefónica Móviles tillhandahåller telekommunikationstjänster på den spanska marknaden. År 1998 ingick bolaget ett avtal med spanska staten om tillhandahållande av allmännyttiga tjänster, vilket omfattade tillhandahållandet av ”mervärdestelekommunikationstjänster” för mobil personkommunikation av typen DCS-1800 avseende hela landet.

16 Telefónica Móviles erhöll koncession på det nödvändiga radiospektrumet för att tillhandahålla denna tjänst och det överenskoms om att den tillämpliga avgiften skulle utgöras av antalet radiospektrumanvändningsenheter multiplicerat med det enhetspris som var tillämpligt vid tidpunkten för betalningen.

17 Telefónica Móviles begärde omprövning av ett besked om uppbörd för perioden den 1 november–31 december 2001. Efter det att den behöriga förvaltningsmyndigheten efter omprövning vidhållit sitt beslut, överklagade bolaget beslutet till förvaltningsdomstol som lämnade överklagandet utan bifall. Bolaget hävdade att den spanska lagstiftning som var tillämplig under den relevanta perioden stred mot artikel 11 i direktiv 97/13 och beslutade därför att inge ett överklagande till Tribunal Supremo.

18 Tribunal Supremo ansåg att det är nödvändigt att tolka direktiv 97/13 för att kunna avgöra det aktuella målet och beslutade därför att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Ska artikel 11.2 i [direktiv 97/13] och särskilt kraven på att säkerställa att de knappa resurserna utnyttjas optimalt och på att främja innovativa tjänster tolkas så, att den utgör hinder mot en nationell lagstiftning som innebär att en avgift som tas ut på den här typen av resurser (avgift för radiospektrumanvändning) frikopplas

från det specifika syfte som tidigare uttryckligen angavs (att finansiera forskning och utbildning inom telekommunikationsområdet samt att fullgöra skyldigheten att tillhandahålla allmännyttiga tjänster), utan att det anges något annat specifikt syfte?

2) Utgör artikel 11.2 i direktiv 97/13/EG, och särskilt kraven på att säkerställa att de knappa resurserna utnyttjas optimalt och på att främja innovativa tjänster, hinder för en nationell lagstiftning som innebär att avgiften för ett digitalt DCS-1800-system utan synbara skäl höjs avsevärt, samtidigt som den behålls oförändrad för analoga system av första generationen såsom TACS-systemet?"

Prövning av tolkningsfrågorna

19 Den nationella domstolen har ställt dessa frågor, vilka det finns anledning att pröva gemensamt, för att få klarhet i huruvida de krav som uppställs i artikel 11.2 i direktiv 97/13 – vilka innebär att en avgift som påförs aktörer som tillhandahåller telekommunikationstjänster för utnyttjandet av knappa resurser ska ha till syfte att säkerställa ett optimalt utnyttjande av sådana resurser och beakta behovet av att främja utvecklingen av innovativa tjänster och konkurrens – ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning som innebär dels att aktörer som tillhandahåller telekommunikationstjänster och som är innehavare av individuella tillstånd för användning av radiofrekvenser påförs en avgift, utan att det anges något specifikt användningsområde för de intäkter som erhålls från denna avgift, dels en väsentlig höjning av avgiften för en viss teknik samtidigt som avgiften behålls oförändrad för en annan teknik.

20 Direktiv 97/13 ingår, såsom framgår av skälen 1, 3, 4 och 5 i direktivet, bland de åtgärder som vidtagits för att uppnå en fullständig avreglering av teletjänster och infrastrukturer för telekommunikation. I direktivet fastställs således gemensamma ramar som är tillämpliga på tillståndsbestämmelserna för att i betydande grad underlätta för nya operatörer att få tillträde till marknaden. Dessa ramar innehåller för det första bestämmelser om förfarandena för att bevilja auktorisation och om auktorisationens innehåll och för det andra bestämmelser om vilken typ av avgifter som medlemsstaterna kan ta ut av företag inom telekommunikationssektorn i samband med dessa förfaranden samt avgifternas storlek (dom av den 18 september 2003 i de förenade målen C-292/01 och C-293/01, Albacom och Infostrada, REG 2003, s. I-9449, punkterna 35 och 36).

21 De gemensamma ramar som direktiv 97/13 syftar till att införa skulle sakna ändamålsenlig verkan om det stod medlemsstaterna fritt att bestämma vilka avgifter som företagen inom sektorn ska erlägga (domen i de ovannämnda förenade målen Albacom och Infostrada, punkt 38). Medlemsstaterna får således inte ta ut andra avgifter för auktorisationsförfaranden än de som anges i direktiv 97/13 (dom av den 18 juli 2006 i mål C-339/04, Nuova società di telecomunicazioni, REG 2006, s. I-6917, punkt 35).

22 Dessa avgifter ska såsom anges i skäl 12 i direktiv 97/13 vara grundade på objektiva, icke-diskriminerande och genomblickbara kriterier. De ska inte heller kunna motverka syftet med den totala avregleringen av marknaden, vilket innebär att denna helt öppnas för konkurrens (domen i de ovannämnda förenade målen Albacom och Infostrada, punkt 37).

23 Vad särskilt gäller de avgifter som medlemsstaterna tar ut av företag som har individuella tillstånd med stöd av artikel 11 i direktiv 97/13, anges i artikel 11.1 att dessa avgifter endast ska vara avsedda att täcka administrativa kostnader som har samband med hanteringen av de nämnda tillstånden (dom av den 19 september 2006 i de förenade målen C-392/04 och C-422/04, i-21 Germany och Arcor, REG 2006, s. I-8559, punkt 28).

24 När det gäller användning av ”knappa resurser”, innehåller artikel 11.2 i direktiv 97/13 en möjlighet för medlemsstaterna att — utöver de avgifter som ska täcka administrativa kostnader — påföra en avgift för att säkerställa ett optimalt utnyttjande av sådana resurser (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 oktober 2005 i de förenade målen C-327/03 och C-328/03, ISIS Multimedia Net och Firma O2, REG 2005, s. I-8877, punkt 23). Enligt nämnda bestämmelse ska avgifterna vara icke-diskriminerande och beakta behovet av att främja utvecklingen av innovativa tjänster och konkurrens.

25 I artikel 11.2 i direktiv 97/13 uppställs således de krav som medlemsstaterna ska iaktta vid fastställandet av storleken på avgiften för användning av knappa resurser, utan att det därvid uttryckligen anges hur storleken på en sådan avgift i det konkreta fallet ska fastställas eller vilket användningsområde som intäkterna från avgiften i efterhand ska anslås till.

26 Domstolen ska således undersöka om de krav som uppställs i artikel 11.2 i direktiv 97/13, och till vilka det hänvisas i tolkningsfrågorna, påverkar medlemsstaternas användning av de intäkter som erhålls från de aktuella avgifterna samt storleken på de avgifter som fastställs för olika slags teknik.

27 Såsom framgår av Europeiska kommissionens skriftliga yttranden innebär tillståndet till att utnyttja sådan allmännyttig egendom som utgör en knapp resurs att det är möjligt för tillståndsinnehavaren att tillgodogöra sig betydande ekonomiska vinster. Tillståndet ger även innehavaren fördelar i förhållande till andra aktörer som också önskar använda och utnyttja denna resurs. Dessa omständigheter gör det berättigat att ta ut en avgift som bland annat motsvarar värdet på användningen av den knappa resursen i fråga.

28 Såsom den spanska regeringen och kommissionen har påpekat, medför syftet att säkerställa att aktörerna på ett optimalt sätt utnyttjar sådana knappa resurser som de har tillgång till, att storleken på denna avgift ska fastställas till en rimlig nivå som bland annat återspeglar värdet på användningen av dessa resurser. Detta kräver att den ekonomiska och tekniska situationen på den berörda marknaden beaktas.

29 En alltför hög avgift skulle nämligen kunna avhålla aktörerna från att utnyttja de knappa resurserna i fråga och således leda till ett underutnyttjande av dessa. På samma sätt skulle en alltför låg avgift riskera att leda till ett ineffektivt utnyttjande av dessa resurser.

30 När det gäller kravet på att beakta behovet av att främja utvecklingen av innovativa tjänster och konkurrens, innebär det att avgiftens storlek inte får leda till att nya aktörer hindras tillträde till marknaden eller att de aktörer som tillhandahåller telekommunikationstjänster får minskade möjligheter till att utveckla innovativa tjänster (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2009 i mål C-431/07 P, Bouygues och Bouygues Télécom mot kommissionen, REG 2009, s. I-2665, punkt 125). Detta krav innebär vidare att konkurrensen inte får snedvridas, vilket endast kan säkerställas om de olika ekonomiska aktörerna kan tillförsäkras lika möjligheter (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovannämnda förenade målen ISIS Multimedia Net och Firma O2, punkterna 38 och 39).

31 Medlemsstaterna får således i princip inte tillämpa olika avgifter på konkurrerande aktörer för användning av knappa resurser vars värden framstår som ekonomiskt likvärdiga (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovannämnda förenade målen ISIS Multimedia Net och Firma O2, punkterna 40 och 41).

32 Det framgår emellertid inte av någon del av direktiv 97/13 – vilket syftar till att uppnå full konkurrens på marknaden för telekommunikationstjänster – att de krav som uppställs i artikel 11.2 i detsamma, och till vilka det hänvisas i tolkningsfrågorna, skulle innebära att den berörda medlemsstaten ska anslå den ifrågavarande avgiften till ett särskilt ändamål eller att den i efterhand ska använda intäkterna från avgiften på ett särskilt sätt. Detta innebär att den berörda medlemsstaten är fri att använda intäkterna som den önskar.

33 Detta konstaterande stöds för övrigt av ”auktorisationsdirektivet”, även om detta tidsmässigt inte är tillämpligt i målet vid den nationella domstolen. I skäl 32 däri anges att medlemsstaterna får ta ut avgifter för användningen av radiofrekvenser och nummer för att säkerställa att resurserna används på ett optimalt sätt, utan att detta direktiv påverkar det ändamål för vilket avgifter för nyttjanderätter uttas.

34 Kravet på att en avgift som påförs aktörer som tillhandahåller telekommunikationstjänster för utnyttjandet av knappa resurser ska ha till syfte att säkerställa ett optimalt utnyttjande av sådana resurser, och kravet på att beakta behovet av att främja utvecklingen av innovativa tjänster och konkurrens, kan mot bakgrund av det ovanstående inte utgöra hinder för att medlemsstaterna i samband med fastställandet av storleken på denna avgift gör en åtskillnad, även en väsentlig sådan, mellan, å ena sidan, den digitala eller analoga teknik som används och, å andra sidan, inom varje tekniksslag, de olika användningsområdena för dessa, dock under förutsättning att de olika ekonomiska aktörerna tillförsäkras lika möjligheter.

35 Dessa krav kan i princip inte heller utgöra hinder för att medlemsstaterna, även i väsentlig mån, kan höja den avgift som utgår för viss teknik med hänsyn till såväl den tekniska som den ekonomiska utvecklingen på marknaden för telekommunikationstjänster,

samtidigt som avgiften hålls oförändrad för en annan teknik, i den mån som de olika avgifterna återspeglar de ekonomiska värdena av användningen av den knappa resursen i fråga för respektive teknik.

36 Enbart det förhållandet att en sådan höjning av avgiften är väsentlig – vilket i förevarande fall inte har bestritts av dem som ingett yttranden till domstolen – medför inte i sig att höjningen är oförenlig med det syfte som i enlighet med artikel 11.2 i direktiv 97/13 ska eftersträvas med en avgift för användning av knappa resurser, i den mån som de krav som följer av detta syfte iakttas, det vill säga att storleken på avgiften varken får vara överdrivet hög eller alltför låg.

37 Det ankommer emellertid på den nationella domstolen att i förekommande fall bedöma huruvida den aktuella nationella lagstiftningen uppfyller de villkor som uppställs i punkterna 34–36 i förevarande dom.

38 Mot denna bakgrund konstaterar domstolen att de krav som uppställs i artikel 11.2 i direktiv 97/13, och till vilka det hänvisas i tolkningsfrågorna, visserligen påverkar storleken på en sådan avgift, men de innebär inte något krav på att medlemsstaterna ska anslå avgiften till ett särskilt ändamål eller använda intäkterna från denna på ett bestämt sätt.

39 Det förhållandet att en medlemsstat i sin lagstiftning tidigare föreskrev att den avgift som uttas för användning av knappa resurser skulle användas för att finansiera forskning och utbildning inom telekommunikationsområdet, såsom föreskrevs i artikel 73.1 första stycket andra meningen i lag 11/1998 i dess ursprungliga lydelse, inverkar inte på tolkningen av direktiv 97/13 och påverkar således inte ovanstående bedömning.

40 Mot bakgrund av det ovanstående ska de frågor som ställts besvaras på följande sätt. De krav som uppställs i artikel 11.2 i direktiv 97/13 – vilka innebär att en avgift som påförs aktörer som tillhandahåller telekommunikationstjänster för utnyttjandet av knappa resurser ska ha till syfte att säkerställa ett optimalt utnyttjande av sådana resurser och beakta behovet av att främja utvecklingen av innovativa tjänster och konkurrens – ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en nationell lagstiftning som innebär dels att aktörer som tillhandahåller telekommunikationstjänster och som är innehavare av individuella tillstånd för användning av radiofrekvenser påförs en avgift, utan att det anges något specifikt användningsområde för de intäkter som erhålls från denna avgift, dels en väsentlig höjning av avgiften för en viss teknik samtidigt som avgiften behålls oförändrad för en annan teknik.

Rättegångskostnader

41 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

De krav som uppställs i artikel 11.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den 10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet – vilka innebär att en avgift som påförs aktörer som tillhandahåller telekommunikationstjänster för utnyttjandet av knappa resurser ska ha till syfte att säkerställa ett optimalt utnyttjande av sådana resurser och beakta behovet av att främja utvecklingen av innovativa

tjänster och konkurrens – ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en nationell lagstiftning som innebär dels att aktörer som tillhandahåller telekommunikationstjänster och som är innehavare av individuella tillstånd för användning av radiofrekvenser påförs en avgift, utan att det anges något specifikt användningsområde för de intäkter som erhålls från denna avgift, dels en väsentlig höjning av avgiften för en viss teknik samtidigt som avgiften behålls oförändrad för en annan teknik.

Underskrifter